

ГОРА

Накрай полето, дето плавно излъчва слънцето стрели
и въ марни валози потокътъ съ вълни приспивни
ръмоли,
меда на отдиха стаила дълбоко въ девствени недра
— виши колони непреклонни успокоената Гора.
Тамъ дрѣмятъ приказки старинни, тамъ тае звънка
тишина
и въ безответнитѣ ѣскути, като вълна подиръ вълна,
заглѣхватъ хороветѣ страстни на многогласното
поле и подслонъ вѣренъ въ часъ вечеренъ намиратъ
морнитѣ криле.

И знае пѣтникътъ отруденъ, че въ прязнощъ трѣп-
нитѣ листа
съ участенъ ромонъ ще му спомнятъ на миналото
повестъта,
въ зори, низъ глѣхнали присои, далекъ отъ пол-
ски прахъ и димъ,
предъ него повторъ ще възстава животътъ ласкавъ
и любимъ,
а денемъ, ликъ когато свежда надъ примирената
вода —
ще вижда прежнитѣ копнежи тамъ мѣдроспещи
навсегда.